

РЕШЕНИЕ

№ 3842

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Мария Шишкова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **350** по описа за **2022** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу съдебно решение от 10.09.2021 г., постановено по н.а.х. дело № 15547/2018 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 16 -ти състав с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 85 от 09.07.2018 г., издадено от председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв. на основание чл.326 от ЗЕС за нарушение на чл.5, ал.1 от Общите изисквания при осъществяване на обществени електронни съобщения.

Излага доводи, че оспореното решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Твърди, че въззивният съд не е обсъдил всички възражения, изложени в жалбата, в т.ч. и че при издаване на НП били допуснати съществени процесуални нарушения, като не било посочено мястото и датата на извършване на нарушението, нарушена била процедурата по чл. 78 ал.1 от ЗЕС. Поддържа маловажност по чл.28 от ЗАНН.Моли да се отмени съдебното решение и да се отмени НП.

Ответникът по касационната жалба Председателят на КРС в писмен отговор оспорва жалбата и моли да се остави в сила обжалваното решение. Претендира

юриск.възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че [фирма] е предприятие, което е уведомило КРС за намеренията си да осъществява обществени електронни съобщения по чл.33, ал.1, т.1 от ЗЕС. В това си качество, съгласно разпоредбите в Общите изисквания, дружеството е следвало да предостави в Комисията годишен отчет за дейността си по предоставяне на електронни съобщителни мрежи и/или услуги за предходната 2017г. Срокът за представяне на годишния отчет бил до 01.03.2018г. С изпращане от дружеството на посочения годишен отчет едва на 16.05.2018г., СРС е направил извод, че е налице нарушение на чл.5, ал.1, изр.1 от Общите изисквания при осъществяване на обществени електронни съобщения.

При така установеното от фактическа страна, за да потвърди НП, СРС е обусловил изводи, че същото е издадено при спазване на процесуалните изисквания и при правилно приложение на материалния закон.

Няма спор, че касационният жалбоподател, в качеството си на предприятие, което е уведомило Комисията за регулиране на съобщенията за намерението си да осъществява обществени електронни съобщения и което към месец март 2018 г. е било вписано в публичния регистър на предприятията по чл. 33, ал. 1, т. 1 от ЗЕС, не е представило годишен отчет за 2017 г. до 1.03.2018г Съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от Общите изисквания при осъществяване на обществени електронни съобщения /ОИООЕС/ предприятията, уведомили комисията за намеренията си да осъществяват обществени електронни съобщения, са длъжни да предоставят на комисията годишен отчет за дейността по предоставяне на електронни съобщителни мрежи и/или услуги през предходната година. Предприятията предоставят годишния отчет в срок до 1 март ежегодно.

Като не е представило отчет за дейността си през 2017 г. в срок до 1. 03. 2018 г., дружеството е осъществило състава на чл. 5, ал. 1, изр. 2 вр с изр 1 от ОИООЕС.

В наказателното постановление изрично е посочено, че в случая не е предоставен годишния отчет за 2017г до 1.03.2018г. Действително, не е изрично посочена в НП датата на извършване на нарушението, но доколкото същото е осъществено чрез бездействие, което става противоправно след изтичане на определен срок, а последният е посочен, то съдът намира, че не е налице неяснота при описанието на нарушението. Нарушението извършено чрез бездействие се счита довършено на датата следваща изтичане на срока. Пропускът в съдържанието на наказателното постановление може да бъде saniран, чрез други документи, приложени по административно- наказателната преписка. Макар и изрично датата на извършване на деянието да не е изписана, то същата е безспорно определяема, предвид изричното посочване на крайния срок, до който е следвало да се изпълни

задължението от страна на субекта, а именно до 1.03.2018 г. При това положение и доколкото е визиран краен срок, то несъмнено датата на нарушението е денят следващ този краен срок. КРС несъмнено е позиционирана в С., поради което не съществува неяснота относно мястото на нарушението, тоест идентични изводи съдът формира и досежно мястото на извършване на нарушението, доколкото това е седалището на Комисията за регулиране на съобщенията, пред която е следвало да се изпълни посоченото задължение. Следователно, нарушението е извършено на 02.03.2018 г. - първия ден, следващ изтичането на срока, през който дружеството, като е било длъжно, не е подало отчета. Непосочването на конкретна дата на извършване на нарушението не е процесуално нарушение, защото когато задължението е скрепено със срок, датата на изпълнението му е определяема. С оглед изложеното, както в АУАН, така и в НП не е налице неяснота относно датата на извършване на нарушението.

На следващо място, неоснователни са твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения от административнонаказващия орган. Производството по чл. 78, ал. 1, ЗЕС не представлява пречка за реализиране на административнонаказателна отговорност на нарушителя и протича независимо от административнонаказателното производство. В тази връзка е разпоредбата на чл. 78, ал. 6 от ЗЕС, съгласно която Производството по ал. 1 - 4 се прилага независимо от административнонаказателната отговорност на предприятието, която се реализира по общия ред. Двете процедури са независими една от друга.

Законосъобразно на основание чл. 326 ЗЕС е наложена имуществена санкция в минималния размер от 3000 /три хиляди/ лева като е съобразен срока на закъснение за изпълнение на задължението за представяне на отчета за 2017г. Съдът не споделя доводите на жалбоподателя за маловажност на нарушението по см на чл. 28 от ЗАНН, тъй като същото не се отличава от други нарушения от същия вид и разкрива типичната за това нарушение степен на обществена опасност. Законодателят въвежда отчетността на предприятията, извършващи обществени електронни мрежи и/или услуги, за да дисциплинира същите при осъществяване на обществени електронни съобщения, то да е с необходимото качество и съответно на специалния закон, при съобразяване с правата на потребителите и условията за развитие на конкуренцията. Обществената опасност не може да бъде определена като по-ниска в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид, тъй като дружеството с бездействието си е възпрепятствало КРС да осъществи контрол на дейността му през 2017 г.

Предвид горното, настоящият състав намира, че касационната жалба е неоснователна, а решението на районния съд е постановено при правилна преценка на фактите и правилно прилагане на материалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Поради изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63в, от ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 10. 09. 2021 г. по НАХД № 15547/2018 г. на Софийския районен съд, 16-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисия за регулиране на съобщенията юрисконсултско възнаграждение в размер 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: